



UKRAJINSKÝ UNION

Orgán hájící státoprávní myšlénku ukrajinského národa.

Vatávažte!

Můj verš je krví směřený,
ze samých složen vzedků
a zpívá za utlačení
národ pod jménem Lechů.

Je těžký jak noc na stepl,
v něm vlčí toně vyjí,
Do vašich srdcí jak cepy
mé strany k pomstě hlí.

Hej, vstaňte, bratři, volám vás,
a nechte marných vzdělů!
Sedněte koně, přišel čas!
Do záporňských šků!

Chveďko Skybynecky:

Situační.

Poděbrady, dne 22. ledna 1925.

— a bolševický novotvar, jenž zakotvil v stěnách, potřísněných lidskou krví, s časem doměňává příšlivou bělost a nervosní napětí sesobí — palne a na troskách ruského imperia vzrušenou státi, mezi nimiž nemalou úlohu bude hrát i Ukrajina. — tak jsme našli v prosinci 1921 v «Hlasě utlačovaného Slovana».

Či nemějí jsme pravdu? — Bolševický novotvar vnějšně padl. V Rusku zůstala pouze politická kancelář III. internacionály, která na venek existuje, a reaguje, ale aby měla

Besídka.

Na soud světa.

(Revoluční zjevy)

(Dokončení)

«Hezké je to tam! Co?»

«Velmi hezké,» odpověděl učitel. «Takové krásy ruští kronika jistě nezná.»

«Co je s Omelkem?» otázal jsem se.

«Bídne — bolševici myslí, že již chytili celou vesnici, ale těžce se mýlí. Agitují, aby byl souzen zde,» vyprávěl starosta.

Kvasnický ujistiv svou ženu, že se do věci míchat nebude a vyšel jsme z domova ven. Bylo kolem sedmé hodiny večerní. Kráčeli jsme ke komisarátu, kde bolševici právě konali bytčkování. Před komisarátem bylo tolik volného místa, že kdyby nyní nebyl za rožně křičícím davem, bylo by možno zde u místiti celou divisi vojska. Nyní celé toto náměstí bylo naplněno lidem. Stáli jsme a učitelem vedle libitovního ptole a naslouchali toemto křiku. Bylo tu mnoho proti Omelkovi, avšak nescházely hlasy, které volaly: «Jen spravedlivého soudit!» Jaký pak může být soud, když jen jeden den se vyšetřovalo? Ale rozrušený dav chvil krve... Najednou z komisarátu vyšel hrdatý bolševík a vystoupiv na přichýstaný sůl jal se takto hovořit:

autorita v zemi, v níž se zakotvila, a tím ani mluvití nebudeme.

Ruský a Ukrajinský národ to chápe, ale vystoupení a svržnutí nenáviděnou vládu nemůže, neboť hojí se prvých potoků lidské krve, a je to také přirozené! Neboť vezměme na př. moment, kdy státi skupina lidí chystá atentát.

Každému do toho se nechce. Každý si myslí, že přece jenom někde najde se někdo kdo učiní počátek, kdo snad je smělejší a kdo nebude se léti viděti první potoky lidské krve, ba po případě i sám dovede hrde státi a zdi a čekati salvy.

To je všechno, co zdržuje ukrajinský a ruský národ a také jediné toto dovoluje exponentům III. internacionály seděti na svých místech a vládnouti dále.

Jak vidíme, pro svržení sovětu schází jenom malý «vánek» a ten zcela jistě odněkud přijde... Nevíme a také tvrditi nebudeme, odkud, neboť obyvatelstvo Ukrajiny a Ruska čeká, že «vánek» bude způsoben na emigraci, emigrace zase, jsou očekávána na přístřeší středoevropských státi, obdva se ztráty tohoto přístřeší a doufá, že vanutí bude způsobeno doma totiž ve vlasti. Toto spoteháni, ačkoliv je druhořadé, přece jenom tvoří plus — které podporuje ona psychická náhoda, jež v našem případě znamená se «první okamžik».

Snad příslušné úřady si naši mbevy povážnou, ale dovolíme si je upozorniti, že nám především jde o to, abychom správně informovali našeho čtenáře. Vždyť ve skutece, nasti jsme jedni na západě Evropy, kteří ofici-

«Kamarádi! Bylo kdysi, že carské soudy, ačkoliv zpráva byla jasná, podeřné případy, jako my máme dnes, vyšetřovaly celé měsíce. To bylo v pořádku, Byrokratické úředníci, vysávající chudého lidu, schválně tak jednali, aby měli zaměstnání — poněvadž vražd bylo méně a měli čas.»

Kdosi z davu počal křičeti, ale byl přetlučen. Komisar pokračoval:

«Kamarádi! Nechceme krve, chceme, aby nám svobodný národ řekl své slovo!

«Povinen smrti! Povinen smrti! Ať zemřel volal dav. «Oběsiti!» «Málo mu tohot Ať chyne!» —

«Všecko to není pravda! Leť! Leť! Bolševická zlostivost!» Křičel zase jiní a mezi tím několik bolševiků se zlevilo s několika otypkami slámy.

«Jeť! Maria — oni ho upálí!» tlesouchni se rty pronesl učitel.

«K tomu dopřel nesmí. Půjdu a tuknu všecko, co jsem viděl včera večer,» řekl jsem, ale Kvasnický chvil mne za krk řka: «Jste šílenec — vás hned vezmou — já vám, já půjdu, řekl a v tom okamžiku zaměřel mezi davem. Za chvíli státi nedaleko stoba, řečnil, ale dav ho přefikoval, Kvasnický se snažil překřičet všecko, ale marně bylo jeho namáhání. Omelka přivedli. Byl těžce zbit, měl svázané ruce a byl jen ve spodním prádle.

Vychází třikrát za měsíc.
Předplácí se v administraci. Zálohovně a splatno v Plisku.

Předplacné s poštovní zálohou nebo doplátkem na celý rok Kč 25, na půl roku Kč 13, na čtvrt roku Kč 7.

Kolportérům se poskytuje 20%, náleva vždy za hotově: Redakce a administrace Plisk, Rybářský ul. č. 2. Rukopisy se nevracejí, literární články musí býti objednané. Každý, kdo nvrátil z titulu t. l. na útlaku zastaralého, považován jest závázem ze odběratele. Cena 50 haléřů.

cielně vystupují a je tudíž povinností, bychom mluvíli pravdu.

Vrátíme se však k otázce pádu bolševické vlády na Rusi. Jak jsme uvedli, sovětská vláda existuje od nerozhodnosti našich lid. Demov čeká, že jej vysvobodí ti, kteří jsou venku, totiž ti, jimž osud dopřál býti me. z civilizačními národy, ale tito vystoupiti nechtějí, neboť jedná se štíti «ceremonie» — která následkem jistých události mohla by se odhývat v nějaké středoevropské porotní síni, za druhé spolehnají, že první moment msi se odhývatí domů a sice z těch důvodů, že přinesení obět také musí býti «přeneseno» ne na cizí útl, nýbrž na ten, který jest domů a před tím procházají celá pokolení...

Ai, ani jedno ani druhé není správné, neboť umobený duch se naptá. Ten, načež-li se v nějaké formě na př. státi a je-li tučen, ať již forma, v níž se nalézá, praskne, vyjde ven — vyjde na svobodu.

Avšak tato teorie, pro naše lidi, kteří jsou ve vlasti, směrnicí býti nemůže, neboť politická kancelář III. internacionály čini tak ne. nak opatrně, jedná tak, že tlačí-li jej s horu, on si vyjde dolů, ale zase musí vejti tam, kde byl.

To je to, co nesu název: politika III. internacionály. Ale nás takto šiditi nelze — a také nikdo nás neošidí.

My již víme, že národ náš chce přinést obět a také ji přinese. Ale nejen přinese — on také řekne, že jest to má obět, já jsem jí př. nesl, proto nesmíte se dotýkat, neboť jí přišel božský přívod.

Mezi davem nastala panika a mezi tím byla zapálena hranice. Nemohu se dívatí, vrbě šel se mezi dav s výkřikem: «Omelko nevinné!» A v ten okamžik jakýsi bolševík vypálil proti mně z revolveru ránu, leč kulka zasáhla jiného a mezi tím zvony počaly vyzváněti na pozdech a vzpoura byla zde. Omelko sice nebyl spálen, ale utrpěl tak silné popáleniny, že k půlnoci v jednom chvilu skonal. Len si představití obrazy vzpoury. Bolševici prchlí a sedláci se praň mezi sebou, zapalujíce jeden druhému dům. Dva obrněné vlaky, jeť stály na železniční trati, po celou noc páhly z děl do vsí.

Před úsvitem, když jsem se přesvědčil, že Omelko je mrtev, odebral jsem se ke Kvasnickým. Půda zastal jsem tam tak strašný nepořádek, že hned jsem pochopil všecko. Sedláci se praň a lupiči «pracovali». Stál jsem zražen. Kvasnických nebylo. Najednou hlas z venčí mne vyrušil. Byl to generál, jenž šel ze zahrady a cosi povídá, «To je hezký! To mám rád. Zrovna jako v roce 1906. Ha, ha! Kdo tam?» otázal se, spatřiv mne, neboť stál jsem na prahu domu toho.

«To jsem já, pane generále,» řekl jsem. «Hahaha,» smál se. «Hned vás oběsím, zastřelím, upálím, ano, upálím — hahaha — já to mám rád, je to v módě — hahaha! — Ano, ano, ve jméno ducha svatého, ve jméno

Zkrátka: jak jsme zmíně, právě na tom-
to místě řekl: „Dám-li, pak dáte pouze své
vlasti.“ Přesvědčení, že ten, kdo chce mít
řádný oběd, musí mít maso u nás růst a
proto není vyloučeno, že stojíme před prahem
nové revoluce.

To je ona situace uprostřed které nyní
se nachází vládnoucí Rusi.

Kdo by si po tomto vysvětlení myslel, že
vláda sovětů se udržel, dal by vysvědčení, že
je bláhový.

Z ukrajinštiny přeložil: — haš.

Ve výročí smrti Lenina.

Vzpomínáme-li dnes na Lenina, vzpomí-
náme proto, že jsme k tomu donuceni. Nad
hrobem Lenina stojí dnes nrtvols Trockého
a první nám, abydlous s osobou Lenina nic je-
ného nespojovali, než nešťastné vraždy a
krev. Lenin zemřel na věky a smrt dočkáme
se i toho, že i Trocký přijde. Kulturní dějiny
lidstva na Lenina hošou pamatovat, ale tak,
že každý zločinec, jenž spáchá vraždu, bude
pojmenován — Lenin a každá šibenice, kte-
rou dnes nazýváme starým termínem šibenice,
ponese název Lenin. Připomíná Lenina
do jiné řady není možno, neboť by to znemo-
žnilo, že lidstvo ve svém pokroku čím dále
tím více propadá šílenému despotismu a po-
šetlosti. —

Dost možná, že Lenin, osobně neu-
vraždit nikoho, ale myslíme si, že stačí, když
sčítáme, že Lenin, nehlédě na své „nfrum-
lovné“ a bratrsko-komunistické teorie, pře-
chází mlčením všechny popravy, jež v jeho
jméno konal hlavní náčelník československý
Dzeržinský.

Lenin, Trocký a Dzeržinský, jest souhra
jmén, které znamenají československa. Lenin a
Trocký, to jsou symboly: lázeň, trýzně a šen-
ních pohůků lidské krvi. Zohraňujeme, že
Lenin jest symbolem početných pokusů, o
kterých evropská společnost ví jenom z hra-
žer a boššů, má tuto společnost krátkou
paměť. Ano, velice krátkou, neboť zapomněla,
že ve výročí Leninovy smrti musela nčítit
když ne projevy, tedy aspoň poškřkovaň Bo-

počkovaň — hrad — jen otýpky slámy . . . a
přijel se potně ke mně, ale já jsem nečekal,
až přijde ke mně. Umul jsem se do pokoje.
Všecko tu bylo v nepořádku. Ruzlav ušel
sotva jsem se mohl udržet na nohou, Helena
všela a strny a pod jejímá nebama těžela
žďe.

Byl jsem již zvyklý všem brátům, ale
právě v ten okamžik, medověl jsem sebou
pohnouti. Nicméně chytíl jsem na stole ležící
nůž a v okamžiku přetal šňura. Tělo ubohé
půlo na podlahu . . .

„A teď vás mám! pravil generál, jenž
také vešel do pokoje, a vy jste na cestě k
dachu svatému — co? Ihned vás oběším! —
Vy ji chcete učinit pohřeb? — Jste blázen!
Věra blázen — což ty — na stěci — v bláh-
pohřbení nebudou? — Tak pojďte — oběšim
vás!“ —

„Až podříbě, pane generále,“ řekl jsem
— a vyšel jsem ven.

Z cukrovary až sem se domášele:

— My šofšime všecko,

my šofšime vodu i led,

a když se tak nestane,

rozbijem si hlavu o zed . . .

Poslouchaje tuto píseň ulekl jsem se ne-
můlo, ježto patuje, kráčel jsem teprve k Du-
chu svatému, a pšně však bylo vidět, že již
přichází Amen . . .

hu, že zbavil j od „člověka“, který nemá
žádného práva na jméno člověka.

My vzpomínáme jej proto, že ukrajinský
a stejné i ruský národ, poedl epochu Lenina
a Trockého ne z brožer, nýčel na vlastním
těle. —

Převé před několika dny pražská komu-
nistická společnost oslavovala výročí smrti
všle svedeného kuta. Zasloupením se nedo-
víme, ale dáváme se hšema, kteří viděl svět,
kteří bujovali za svobodu československého
národa, kteří na Rusi položili základy svého
národního osvobození, kteří konec junců vy-
dávaj ve své, nyní osvobozené všeli, časo-
pis „Národní Osvobození“, hlásí se k těmto,
kteří oslavují Lenina.

Není to čistotně národa Československé-
ho a posvočel „Národní Osvobození“ přines-
lo člunek z pěti Dra, J. Škvěla, posecháme
„Náe, Osvob.“ stráníti z a p. Oram. Slávitím
dovolíme si zahájit našim polemikou.

Ne tak pane Dre. Slávitím. Pšete se, kolik
let uplyne, než vývoj, jako poslední instance
rozhozná, co znamenal pro Rus a lidstvo
Lenin. Věra jest to pochybná otázka, neboť
nyní každému, více méně civilizovanému člo-
věku je jasno, že Lenin sice zasahel pšně do
dějin, ale ptáme se Vás, jak a ve jméno čeho?
Vaši nelogičnost ohledně té poslední instanc-
ce, která má rozhodovati, prozatím necháme
stranou a sice proto, že pšje-li vývoj na pra-
vo či na levo, zapjaté nebude tak krvavým a
barbarským, jak jej reprezentuje Lenin. Ano,
Lenin způsobil řízení velké, ale Váš, pane
doktore, toto řízení nebudete, za to ale toto
řízení způsobilo to, že po mnohá léta tekla
lidská krev a kdo ví, jakých léků bude zapo-
třebi, aby řízení se zabránilo.

Právě dále a pšete se, kdy zmizí v Čes-
koslovensku legenda o tom, že Lenin chtěl
všeli ruskému národu rovnost.

Co tedy chtěl? —

Na Vaši odpověď čekati nechodeme, ne-
boť, šle, co oněvi Lenin ve své hrubše a š
hrubše.

Žena zůstala přes osvobození hra-
žce, po tom jako před tím, otrávená domu,
neboť jest užškována, obžena druhim pra-
ci v domácnosti, odpována domácíkem pra-
ci, která j všle na kuchyni a kššblu a je-
jí šli vykořisťuje groteskně nepočetnou —
šrobnou, znervosňující, obšgající a ubje-
jící pracl. Opravdová emancipace ženy —
opravdový komunismus nastává teprve
tam, kde buj mas, jenž státní kormidlo H-
di proletariát, obrátí se proti toto domá-
cnosti v mále a kde se započne jej hro-
madná proměna v socialistické všešobopu-
dávství.

Přečtete si toto pozorně a porovnejte tu-
to teorii se svou otázkou. Doufáme, že po
porovnání Vám bude jasno, zda byla to šlo-
tečnost či legenda. Nu ovšeo, jest to legenda,
ale jenom pro ty, kdož neznají, že po škovém
řízení přichází ukrutný boj. Vy jste toho bo-
ju nečili, proto můžete na stránkách „Národ.
Osvobození“ stavětí svému národu takové o-
tázky.

Ale Váš člunek jest ještě zajímavý i tím,
že Vy Budhu, Krista a Mistra J. Husa stavíte
do jedné řady.

Právě totiž, že Budha, Kristus, Hus a
škový reformátor lidstva neměl ani zdání, k
jakým kmečným společenským švarim po-
vede jejich čarovná myšlénka. Háji Krista
nebudeme, neboť víme, že Tento jest Syn Bu-
hu živého a že naši obhajoby nepošřubujeme,
ale Budhu musíme hájit.

O tom, pane doktore, zda Budha měl
zdání, kam povede lidstvo jeho čarovná my-
šlénka mohl jste zřeteti, neboť po tom, co př-

čete, máme právo souditi že i Vy pšete svůj
člunek, aniž byste šděl jeho kmečný cíl.

Dále stavíte Mistra J. Husa do jedné řa-
dy a Kristem, Jakým právem? Či soud myslí-
te, že Mistr J. Hus byl stejním prorokem. —
Vždyť všle z jeho špisu, že on vyznával
Krista jako svého Pána, jako Syna Božšiu.
Dě Vašeho tvrzení Budhu, Syn Božš a Mistr
Jan Hus, bláhobli všerku, co jim přšlo na
jazyk. Dost možná, že Budha a jiní reformá-
toři zdání toho neměl, ale Kristus a stejné i
Mistr J. Hus viděl velice dobře, co předná-
šej. Jestšže máme pochybovati o těch, kteří
pščili nám základy života, jak máme vě-
řit Vám? —

Necháme však Mistra Jana Husa, Krista
a Budhu. Vrátíme se k Leninovi.

Právě, že „Lenin ve snaze zničit kapu-
litismus, vychel hšelo podporovati národní ru-
voluce, proti evropským pššes, je to právo-
šle. Ale při tom stavíme Vám, pane doktore,
poslední otázku. Kde je nyní Ukrajina a její
svoboda? —

Vždyť Lenin paměl Trockého ukrut-
skou národní revolucí zadržel a odevzdal jí
v porobu III. moskevské internacionály.

Bylo by možno o tomto hovořit s Vámi dá-
le, ale nemůžeme, neboť šte již tak daleko, že
odsuzujete svůj vlastní český národ za to, že
odmítl utrocky koprovati bolševickou revolu-
ci. —

Za to všechu čest Československému
národu, nikoh však „Národnímu Osvobození“,
které poskytuje všle člověku, jenž tvrdí, že
Budha, Kristem a Mistr J. Hus neměl zdání k
jakým společenským švarim povedou jejich
čarovná myšlénky. B. M. H—k.

O. K. Hovzom:

Ze sbírky „Dumky“.

Já bundaen jsem nahdíl,
na veselí jen tony
a strny když jsem pohdíl —
šle vydaly a stony.

A každou pšel at jsem přel,
jen smutná byla šuma,
já veselí zahrát chtěl —
však tu má proskla strna.

A zasmála jak prokletí
tak združďela těmš —
já vsit jsem štel zas štelu,
— šrad zavelala ke mně?!

Kozákem můj otec byl,
i ší jim zůstau
a ševl očelvon
mávat neustau.

Zamívám j vysčo,
do Krakova šeku,
„centem, páni Poláci,
po kuzicku řeknu.

—Vrátí jsem se z ciziny,
teď jdu šplčet dšhy,
za šebe a za bratry,
za pobité druhy.

Za slzy a šofšství,
za vaše žalšty —
za tu „šišku“ slovankou
pšj vám do tváře! —

+ + +

Velmi pozoruhodné.

Francouzský min. předseda Briand uslu, je od počátku své vlády o to, by francouzské diplomatické zastoupení u Vatikánu bylo zrušeno. Tato snaha vyvolává ak odpor u francouzských katolíků a ti pozují na to, se politicky organizovat a hájit své práva na půdě parlamentu, cestou zákonou. — Právě se projevují ve francouzské občanské snálosti rozpočet a tu jest rozpuštěna velká debata o tom, má-li vyslanectví být zrušeno u Vatikánu či nikoli. Dne 22. t. m. ujal se v debatě také slova býv. všst. předseda Briand (radikální socialista), který r. 1904 a 1905 prováděl ve Francii zákony o rozluce církve a státu, vlastně úplný teror na črkvu katolické a katolických francouzských. Přiznal, že řeč jeho byla očekávána s velkým napjetím. Briand mimu jiné pravil:

„Jako varus minister, předseda Briand, aby všichni Němci nebyli házeni do jediného pytle, zrovna tak je třeba rozlišovat mezi francouzskými katolíky. Ti, kdož tence nesou, že náboženské otázka překáží romanné čisobě, a ti, kdož si přejí sociálního pokroku, ti nejsou našim nepřáteli. Nám musí záležet na tom, aby všechny katolické elementy nebyly vehnány do jedné strany. Když jsme obnovili styk s Vatikánem, pravil dále řečník, podvolil se Vatikán respektování laické zákony Francie. Nebylo by dobře, aby vláda ve všech náboženských spjatnostech politiku izolace, kterou v ostatních odboch zahraniční politiky odumuje, Francie má být všude, kde se projevuje aktivita. Proto má Francie zastoupení u Vatikánu a i světy snaží se — aby tam byly zastoupeny. Také Amerika jedná o své zastoupení u Vatikánu. Obaide-me-li z Řima, půjdou tam i na náš náš. Jsou malé státy, jichž si vážíme a které rovněž potřebují Sv. Stolu. Kom se mají obrátit o podporu? Vatikán představuje velikou morální sílu. Jest se ptát, jaký o- hlas bude mít Vaše rozhodnutí v celém světě? Nezpůsobí se ohlívání v poměru mezi mocností svého mrtvého těla a proto jako vítám, že Francie je zastoupena v Řimu, tak si také přejí, aby Francie byla zastoupena u Vatikánu.“

Jest zajímavé, jak Briand své smýšlení vůči sv. Stolu měl po 20 letech a jak uznává důležitost diplomatického zastoupení. Přes to ale máme pocit, že Briand to, co řekl, nemyslí upřímně a že má za tím něco jiného, co také nepokrytě řekl ve svých: „Nám musí záležet na tom, aby všechny katolické elementy nebyly vehnány do jedné strany. — Ano, to jest ta. Briand své smýšlení změnil také proto, že se bojí toho, by katolíci francouzští se politicky reorganizovali, neboť v, jakmile katolíci provedou náležitou svojí organizaci politickou a utvoří politickou stranu, stoučí na zásadách katolických po způsobu lidové strany v Československu, nebo katolického centra v Německu, že pokrokářství a socialism ve Francii bude skomírat. Katolíci ve Francii mají podmínky k tomu daleko lepší, než katolíci jinde, ale schází jim k tomu pevná vůle a jednotnost.

Vatikán jest dnes jedinou suverénní mocí, třeba že není státem. On jediný si zachoval autonomii a jest postaven nad všechny státy a národy, což uznáváme i my. — cký.

lu, vystoupil a řekl, že »dílo míru je květkem, které jakmile se objeví venku, bude prvním skvělým paprskem společní.« Ověm, že jsme o tomto protokolu mluvili ze svého ukrajinského stanoviska. Jako vždycky. Neboť, s jiného stanoviska někdy a žádné věci neposuzujeme. Nevěřili jsme tomuto plagiátu a měli jsme nejen správný názor na jeho život, ale také na důsledky. Socialisté, naše tvrzení odvolali jinými argumenty a nyní, když znovu se přistoupila k tomuto »míru« jedné proto, že prý nevěděla jak smýšlí dominie. Ale socialisté, zejména Českoslovenští, v čele s ministrem Drem, Benešem, nesmějí zapomínat, že Anglie měla na zřeteli nejen hlas svých dominií, ale také všechny národy, které byly a dosud jsou proti ženevskému protokolu. —

Nemluvili jsme s novou anglickou vládou, není toho zapotřebí — promluvil k Anglii, která dorve zdravě uvažovati obsah tohoto protokolu. Dá Bůh, že i jiné podobné plagiáty se nevyrobí vůbec.

Všem našim čtenářům sdílujeme, že

„Na soud světa“

od B. HREJŇUKA již vyšlo.

Podotýkáme, že v časopisu „UKR. UNIONU“ vzhledem k malému rozměru listu byla svezřejena jenom část této knihy.



Kdo by si přál celou knihu, může si ji objednat v administraci tohoto listu. 10 listových archů jenom za 10 Kč. Při větší objednávce do 10 exemp. za Kč 8.

V krásně vypravené celopletbě vazbě Kč 22. Vydavatel „Ukr. Unionu“ v Pisku.

v Pisku lze obdržeti v knihkupectví V. Pazdery, Malé nám.

„Role“, časop. českých agrárníků, jest vždycky neupřímnějším háj českou národností, píše: Německý kancléř oznámil, že v Německu je dobrovolnická armáda. Říšský kancléř Luther odpovídal ve sbědu v Říšském sněmu na kritiky svého vládního prohlášení. Řeč kancléřova byla vsádkou „diplomatická“, obratně totiž obepínala všechna úskalí. Její hodnota však tím neriskala. První část Lutherovy řeči týkala se politiky zahraniční, zejména vyklizení obsazeného území. Co se týče Poručí, vyklizení nebude odkloženo. Pokud jde o kolimské pásmo, neúčinní však spojenci asi taluk, aby podali návrh na nějaké kompromisní řešení. Obšrně změnil se kancléř o

něžkách vojenských. Poslanec Breitscheid vytýkal totiž, že vedle pravidelné říšské obrany je tu i, z v. „Říšská obrana na černo,« složená z dočasných dobrovolníků. Tímto způsobem je počet mužstva vojensky vycvičeného zmnobnásoben, nelicenci ani k různým tajným vojenským organizacím. Kancléř odpověděl, že prý Dohodě o dočasných dobrovolnících byla podána zpráva. Toto prohlášení prarumů krupě zachová, kteří věnují: „Vše jste velozrádci a pomahači Francouzů! Mluvě o vlasteneckých svazích, namíhal se kancléř čísti rozdíl mezi těmito vlasteneckými svazy a vlasteneckým hnutím. Toto přej vláda vítá. Slova kancléřova, jenž pro tužeb snažil se vynaléztí dvojn. pimenování vzbudila veselosť a smích zejména na levicích levice. Hlasný výstup za řeči kancléřovy sebral komunisté. Tleskali do palu a na kancléře volali sborem: „Amnestie!« Kancléř komunisty odbyl výrokem, že nebylo jeho úkolem, aby se ve vládním prohlášení dotkl otázky amnestie. —

Z Ukrajiny. Jak nám sdělují z Kijeva, bylo v donecké pánvi vyvolána vzpoura. — Po rozpuštění ukrajinské komunistické strany, u krajní části dělníci pochopili, že nemají co dělati s komunisty, sčrtli v antikomunistický lupce. — kteří pod rouškou boževismu a různých demagogických řečí nic jiného nechtěli, než jenom vládnouti Ukrajinou. Ukrajinci, nevěřte komunistům, hledějte, abyste byli ve své chuti, kde najdete také svou pravdu.

Poděkování. Všem, kteří zasílají nám píli, spěvky k dalšímu vydávání „Ukrajinského Unionu“, děkujeme srdečně a sdílujeme, že po ukončení sbírkové akce jména všech příspěvatelů uveřejnímev na tomto místě.

P. s. Závěreč upozorňujeme, aby podpisy zasílatelů byly čitelné, neboť máme několik dupát, na něž bychom potřebovali odpovědi, ale nemůžeme — neboť nelze předsílati podpisy. Tak m. př. před několika dny jeden z našich čtenářů zaslal nám 15 Kč a dupis, v němž žádal o vysvětlení oběžníku, rádi bychom mu odpověděli, že právě proto, že nemůžeme předsílati podpisy, nelze jej najíti ani v adresáři.

Pro charakteristiku. — Před nedávnem vydali slovenští a podnikatelsí biskupové k věřícímu lidu pastýřský list, v němž psali — aby lidé, kteří věří v Boha, nenáleželi do různých socialistických a pokrokářských organizací. Vládním orgánům se to nelíbilo a proto nařídili konfiskaci listu a zároveň počalo se vyšetřování. Nám, jako emigrantům do té věci nic není — poněvadž však náš list jest orgánem, jenž v budoucnu bude se čísti na Ukrajině, rádi o tom vzpomínáme, aby podobné omýly a nás nebyly. Ale k věci. Proti pastýřskému listu, jak víme, bylo zakročeno, neboť, jak psaly noviny, jest tu zákon na ochranu republiky. Je-li však zákon proti těm, kteří vyčítají říkají se to je úřad a úřadem zůstane, koliká politicky nebude odstraněn. Tato slova přinášejí „Národní osvobození, ze dne 10. ledna. Tak mluví prof. Nejedlý na schůzi proti divadelní cenzuře, která se konala v Praze v Lidovém domě. Nyní budme upřímní a uvažme: Co je horší? Slova prof. Nejedlého, či pastýřský list, který varoval věřící lid před rozvratem? —

Ukrajinci, rozšiřujte svůj tisk.

Různé zprávy.

Ženevský protokol

Byli jsme to my, (a jestě kóni z prvního), kteří dávali se objevidit Ženevského protokolu.

Věci kulturní.

Naše otlina.

(Kresba etnografická.)

Mnozí z našich čtenářů, čtou náš list, poznají náš bog, snad i žil s ním, ale poznají otlinu jen málokdy, otlina, ukrajinského národa.

Dovedli bychom podatí obraz našeho státu způsobem vědeckým, ale myslíme si, že psátí cifry, výšky nad mořem atd., bylo by bezúčelné a hlavně pro mnohé, kteří nemají příležitosti, dívat se denně do atlasu, či na jiné mapy, bude jistě lépe, nakreslíme-li etnografický obraz Ukrajiny způsobem populárním, čili lidovým.

Směrem k severu Ukrajina hraničí s Ruskem a hranice její se táhnou podél těchto ruských gubernií: Orlovské, Kurské, a Voroněžské. Pro řádné poznání jest třeba vzítí okresu, u něhož Rylsk, v Kurské gubernii, neboť toto město právě stojí na ukrajinsko-ruské hranici. Odsud jdeme směrem k jihozápadu a přicházíme k okresnímu městu Novochoťersk. Voroněžská gubernie, která stejně jako Rylsk, stojí na ukrajinsko-ruské hranici.

Od Novochoťerska jdeme podél celé domské oblasti, totiž z Charukovčiny či Kufčinskavčiny až do ukrajinského okresního města Mariupole. K věci lze připojiti ještě i to, že zde hranice Ukrajiny přesně vytyčena není — někdy by musela, neboť právě odsud musíme jíti na Kuban. Ovsím, není to jediná cesta, která spojuje Ukrajinu s Kubanem. Jest ještě dvě jiných cest, k nimž, máme-li pravidelně nakreslití obraz, musíme jíti z Mariupole pobřežím azovského moře (zde je vodní spojení s Kubanem) k městu Berdiansku. Z Berdianska jdeme do Tavrie a z Tavrie jdeme na Krymský poloostrov. Zde zase spojujeme se s Kubanem, ale musíme přejítí Kerčenským průlivem, jenž spojuje Černé moře s Azovským. Jdouce Krymským poloostrovem, pobřežím Černého moře, přijdeme k městu Chersonu. Odsud jdeme na Hádě, čili mezinárodně řečeno Gótsu. Zde spojujeme se s Besarabíinou a ačkoli hranice zde přesně vytyčena není, přece se stanoviska slovanského musíme býti spojení s Bulharskem, Teť na vládne Rumunsko. Tato přesně nevyznačená hranice jde téměř od Hadosy až k okresnímu městu Bendery, besarabské gubernie. Odsud, veskerý prostír besarabské gubernie patří národnosti Ukrajině — i proto půjdeme do Kišineva. Z Kišineva jdeme okolo rumunského města Jassy, při čemž musíme přejíti ukrajinskou řeku Prut a můžeme jíti k ukrajinskému okresnímu městu Batšlany, které patří k okresu černočímskému na Bukovině.

Kráčejíce Bukovinou, jdeme karpatkými horami, přicházíme k Drohobyč a z Drohobyče k městu Přemyč. Zde se začíná ukrajinsko-polská hranice. Zde hranice jsou vytyčeny ukraj. polským vesnicemi až do hranic Běle Rusi. Část tohoto ukrajinského území se nazývá Cholmsko. Tak přicházíme k hranicím Běle Rusi, čili, vezmeme-li přesně, — jme u Dělovčské Fuzě, která se nalézá mezi běloruskou grodučenskou gubernií a ukrajinským polesím.

Hranice ukrajinsko-běloruská se táhne k ukrajinskému městu Homel, odsud se táhne na sever (stále podél běloruské hranice) a přichází zase k ukraj. městu Mělyu. Tu končí hranice běloruská, neboť zde naše ukrajinská hranice nechá hranici běloruskou a spojuje se s hranicí ruskou — totiž zde se začíná ruská orlovská gubernie a naše ukrajinská, čer-

nuhovská. Půjdeme-li podél ruskoukrajinské hranice, dojdeme tam, kde jsme byli u města Rylsk.

To jest všechno, co vchází v pojem etnografické Ukrajiny, čili v název «Souborné Ukrajiny».

Název «souborné Ukrajiny» vyplynul a vešel v život proto, že nyní Ukrajina jest rozdělena a že i ukrajinské národ, chce z rukou uchvatitelů vyrvatí a spojiti v jedinou Velkou Ukrajinskou Dřžavu.

Mýlí by se tudíž každý, kdo by si pomyslí, že Ukrajinci nejsou si vědomi svého cíle. Náš cíl byl, je a bude, vysvobození Ukrajiny, jak již námi řečeno v prohlášeném programu.

Strana ukrajinských neomonarchistů, jest prvoc, která z bujště neustoupí, dokud ukrajinský stát nebude etnograficky takový, jak jsme tu podali. Ch. Bęgr.

— bh:

S Bohem a bez Boha.

I.

Pozorujeme-li vývin dnešních poměrů vůbec, vidíme, že čím více vystupujeme proti církvi a náboženství, tím více spějíme nejen k rozumu ale i k hmotné anarchii.

S úpadkem víry v Boha, padají také společenské, ba i ostatní řády. Snad by to netřeba říci, ale ten, kdo nebyl stržen revoluční vichřicí na cestu tzv. moderního pokroku, ten vidí, že s okamžikem úpadku víry v Boha, — lidstvo nemůže najíti cestu svobodného vývoje a že putuje uprostřed anarchie.

Pro příklady dleko jíti nepotřebujeme.

Pohlédme na Rakousko, Německo, Rusko a na jiné státy a vůbec tam, kde můžeme konstatovati náboženskou krisi. Jestli v Rusku zavládla hydra lupičů, nestátních nejen Boha, ale i všeobecných práv člověka, tož v Rakousku bylo tolik vlád, že člověk trne. Jsou ovšem státy, kde vládá se svými řády se udržela, ale za to nemívají mezi věřícími jest tak velká, že ačkoli vláda existuje po celé roky, její řády přesně plněny nejsou. Neboť věřící nemívají souhlasiti s řádem, jenž nemá lidských vztahů k Bohu a zase nevěřící nesouhlasí s názrem, že všechno, co činíme, musíme činiti jen ve jméno Boha. Právem praví Josef Smejkal, že lidstvo nyní, bysť má sílu svého rozumu a domnělé vědy, povzvedlo se proti Bohu a víře, chtěje Boha a náboženství zničit, zatím však zničilo samo sebe. Neměl se i pan Jaroslav Hilbert, když praví, že jsme vyschlí nábožensky.

Hudí mi dovořeno, aspoň částečně nahlednouti do otázky víry a vysloviti svůj názor.

II.

Náboženství bez formy.

Pokroková a realistická inteligence uvádí, že formální náboženství, zakládající se na dogmatech a kázni, pro ni nestačí. Tímto tvrzením jdou sami proti sobě. Vyznačí to z toho, že jakákoliv forma jest přece jenom forma a pro skutečně reálné myšlené člověka představuje realitu. Pro mne nestačí abstrakt, já čeci všechno viditi a do všeho, byt i do nehlubších tajů života, býti zavšerým. A proto náboženství bez formy není nic. Bez formy nemůžeme náčho konstatovati, stejol i bez náboženských obřadů nemůžeme se prohlubovati do úřr božských.

Zkrátka: Vezmeme-li cokoliv, musíme st vše předem představiti, uvědomiti, a teprve

tehdy, když máme představu, uvědomujeme si, kde jsme a co jsme.

Náhlité a jiné bezvěrecké sekty, mohou říci, že formy nepotřebují, neboť Boha, jenž se klaní, nosí temněle ve svých srdci a že příkazy boží mohou prokázati dobrými skutky. — Já bych ale rád slyšel, čim hodlají opodstatiti toto tvrzení.

Podobným obškypem, jako chybim, ale pro me toto nestačí, neboť jsou to jenom slova, bez formy. Na tento skutek jest třeba čekati. Dvacet minut, ale třeba — a to není jisto — neboť během dvaceti minut mohou se státi změny, které nejen dobrého, ale i zlého skutku učiniti nedovolí. Spíše se mohu nadíti dobrého skutku od kněze, jenž včera byl před oltářem boží příkazní, než od náhlisty a nevěřce, který pouze má Boha v srdci. Kněz — čili obyčejný občan, stojí před obědem u stolu a v duchu pronáší modlitbu k Bohu. Bezvěrec usadne a j. Někdě řekne, že i bezvěrec může tak činit, ale podobně tvrzení jest absurdnost, neboť ke knozu tak bude vznášeti toto svou modlitbu, když nevěří? —

Obracejme proto náboženskou otázku jak chceme, vždycky přijdeme k jednému výsledku a sice, že věřiti v Boha bez formy, totiž bez náležitých obřadů, není možno. Toho vyžaduje nejen zájem všech, kdož věří v pokrok Milosrdenství. Proč? — Proto, že nemůžeme žádati od člověka dobrých skutků — když nevíme, zda rozumově je schopen tak učiniti. Také přirozenost praví, že bez formy býti nemůžeme. Zničme-li jednu, hned vytvoříme druhou. Zda druhá bude lepší, to je velikou otázkou. Ostatně můžeme to viděti na vztáklých poměrech. — Náboženství bez formy — není nic! —

III.

O kázni církevní.

Kázni čili články víry v Boha, jsou stejně nutné, jako všechny ostatní zákony, které jsou proto, aby ve státě byl pořádek. Národ, který nemá řádně propracovaných a zřetelných zkušeností opodstatněných zákonů, či dogmat, bude snažiti se je utvořiti. Jinak existovati nemůže. Jak můžeme býti bez dogmatů a kázni ve víře? —

Či snad ti, kteří jdou proti církvi a jejím dogmatům a kázni si myslí, že státní pořádek má hlubší filosofii než náboženství? Na odpověď prostě čekati nebudu, neboť vím, že pro vytvoření státního řádu jest zapotřebí rozumných lidí, ale pro řízení přírody jest potřeba Boha. Dogmata státní mají vztah k vědě, věda k dogmatům náboženským a náboženské dogmata zase k Bohu. Dogmata, die nichž Všemohoucí Bůh řídí přírodu, jsou tak blízko kázni a dogmatům církevním, že zamyslíme-li se, uznáme, že jedině církev může nás přiblížiti k životu věčnému.

Rímsko-katolická a také pravoslavná církev jsou proti tak silné, že dovedly vytvořiti okázněné předpisy.

Není jediného ritu, který by mohl se postaviti prota katolickým obřadům náboženským. I církev pravoslavná, ačkoli je mocná, přece čim dále, tím více ustupuje a hledá unu s církvi katolickou. Proč? Protože, tato dovedla vychovati mládež, která dala katolickému náboženství syňa, obdařeného Boží Mosdrostí. Tento syň, čili světěl, na Bohem zasvěcen do nehlubších tajů života, vytvořil tak silné náboženské předpisy, že zvrátili je, znamenalo by vážné porušení životních zájmů všeho lidstva.